

[Arbejdsministeren]

kunne iværksætte, men på en måde således at det bliver de enkelte, der træffer beslutning om, hvorvidt det er den mest hensigtsmæssige måde at gribe problemerne an på.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er, at man tilsyneladende har fået den misopfattelse, at jeg ikke synes, det er godt, vi får uddannelser. Det synes jeg, og jeg har sagt det op til flere gange. Jeg sagde det også i min indledning. Det, jeg siger samtidig, er, at det løser ingen problemer, for man skubber problemet foran sig på den facon. Det mener jeg er rigtigt. Det er det, man gør. Jeg er enig i, at de, der klarer sig dårligst, er dem, der enten ikke har en uddannelse eller er meget dårligt uddannet. Derfor er det vigtigt med uddannelser. Lad det være slået fast med det samme.

Jeg er også glad for, at de ligestillingskonsulenter bliver permanente, for det er vigtigt at skubbe på. Tingene sker ikke af sig selv.

Arbejdsministeren siger videre: det, vi så i øvrigt vil, er at se hen til, at den langsigtede erhvervsfremmende politik skal klare problemet. Og så vover arbejdsministeren sig ud i at sige: og så har vi jo jobskabelsen, selv om vi var imod den. Altså ikke vi, men regeringspartierne og dermed også ministeren var imod den. Alligevel kan den altså bruges i denne sammenhæng som noget, der dog også er. Det synes jeg er en lille smule pauvert. Jeg synes, det er godt, vi fik jobskabelsen. Vi støttede den, til trods for at der var nogle ting i den, vi ikke var tilfredse med.

På samme måde vil det komme til at gå, når vi nu skal diskutere ungdomsgarantiordning. Jeg mener, vi er nødt til at sætte nogle ting i gang for de unge mennesker, som ikke kan, som ikke vil, som ikke orker at gå ind i de uddannelser, der nu tales om. Det er så meget mere nødvendigt, som vi kan beregne, at med 10.000 ekstra uddannelsespladser årlig vil det tage en årrække, før den pukkel, som man taler om – og det er altså alle de unge arbejdsløse – er ryddet af vejen. Hvis ikke der sker andre ting, kommer det altså til at gå helt galt for de unge mennesker.

Når ministeren går herop og siger, at der er ikke ét ord om harmonisering af støttesatser i redegørelsen, så er det rigtigt. Det er baggrunden for, at jeg tager det spørgsmål

op, for skal noget forhindres, skal det forhindres, inden det bliver prentet på papir. Jeg vil meget gerne fastholde de radikale på deres tidligere synspunkt, for hvis de fastholder deres tidligere synspunkt, så lader det sig ikke gøre at lave harmonisering af støttesatserne.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Jeg må sige til ministeren, at vi har ikke en landsdækkende ungdomsgarantiordning. Vi har to ungdomsgarantiforsøg, som regeringen har besluttet at afvikle velordnet. Ganske vist havde man et møde med amterne, hvor man skrev under på en kontrakt, hvor der stod noget lignende, at det var en fortsættelse, eventuelt afvikling. Det var det, der stod i aftalen med amterne, men det blev meget hurtigt til en afvikling. Det var den ene side af sagen.

Ministerens siger, at man kan bruge tallene, som man vil. Det, jeg har gjort, er at bruge de tal, der står i 1982-rapporten fra henholdsvis Storstrøms amtskommune og Århus amtskommune. Det er ikke nogle tilfældige statistikker, der er taget ud af en eller anden sammenhæng. Det er de tal, man har opgjort, og som ganske klart viser, at de anker, regeringen havde mod ungdomsgarantiforsøgene, kan tilbagevises. Man får flere i arbejde, man får flere i uddannelse, og man får også fat i en større gruppe unge end tidligere.

Vi er da enige i, at det skulle dække alle unge her i landet. Nu har man i hvert fald i Århus amt og i Storstrøms amt fået fat i mellem 75 og 80 pct. af alle unge. Og hvad er det så for unge, man har fået fat i? Ja, det var ministeren jo selv inde på. Det er de dårligst stillede, og når ungdomsgarantiforsøgene holder op, hvis vi ikke får et landsdækkende ungdomsgarantiforsøg, så bliver det desværre denne – undskyld navnet – restgruppe, der kommer til at betale derfor.

Hvilke erfaringer har man så fået i de to amter? Det står også i deres rapporter fra 1982. Der er betydelig flere unge arbejdsløse, der har fået tilbudt uddannelse og arbejde, end det ville have været tilfældet uden et ungdomsgarantiforsøg, ungdomsledigheden er steget mindre i de to amter end i landet som helhed. Man har nået målgruppen, man